

בראש המערכה

פרשת "הלן זיידמן" פרשת האח והאחות - שלושים שנה * זה קרה החודש בדיוק לפני 30 שנה. בח' טבת תשל"ג התכנסה מועצת גדולי התורה כדי לדון בשערוריות שהלכו והתפשטו באותם ימים כאש בשדה קוצים * לא בכדי השתתף בישיבה מיוחדת זו עמוד ההוראה מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א. כמי שעמד בראש המערכה נגד כל ניסיון לפגוע בקודש הקודשים של האומה היהודית ולקעקע את חיי האישות עליהם נשען כל בית ישראל וזאת על ידי פתיחת שערים לפסולי חיתון ולאסורים לבוא בקהל ד', וכן לגרים שלא נתגיירו כהלכה, החל מרן הגרי"ש שליט"א במערכה הקשה והממושכת תקופה ארוכה קודם לכן * מזכרונותיו של הרב צבי וינמן שליט"א, על השליחויות הרבות שעשה במערכה זו בשליחותו האישית של מרן שליט"א

גיורה של הלן זיידמן - אינו גיור

עתונת התקופה
מדווחת על הפרשה
שמסעירה אז את
דעת הקהל בישראל
אח"כ 1234567

1970-1971
 1972-1973
 1974-1975
 1976-1977
 1978-1979
 1980-1981
 1982-1983
 1984-1985
 1986-1987
 1988-1989
 1990-1991
 1992-1993
 1994-1995
 1996-1997
 1998-1999
 2000-2001
 2002-2003
 2004-2005
 2006-2007
 2008-2009
 2010-2011
 2012-2013
 2014-2015
 2016-2017
 2018-2019
 2020-2021
 2022-2023
 2024-2025
 2026-2027
 2028-2029
 2030-2031
 2032-2033
 2034-2035
 2036-2037
 2038-2039
 2040-2041
 2042-2043
 2044-2045
 2046-2047
 2048-2049
 2050-2051
 2052-2053
 2054-2055
 2056-2057
 2058-2059
 2060-2061
 2062-2063
 2064-2065
 2066-2067
 2068-2069
 2070-2071
 2072-2073
 2074-2075
 2076-2077
 2078-2079
 2080-2081
 2082-2083
 2084-2085
 2086-2087
 2088-2089
 2090-2091
 2092-2093
 2094-2095
 2096-2097
 2098-2099
 2100-2101
 2102-2103
 2104-2105
 2106-2107
 2108-2109
 2110-2111
 2112-2113
 2114-2115
 2116-2117
 2118-2119
 2120-2121
 2122-2123
 2124-2125
 2126-2127
 2128-2129
 2130-2131
 2132-2133
 2134-2135
 2136-2137
 2138-2139
 2140-2141
 2142-2143
 2144-2145
 2146-2147
 2148-2149
 2150-2151
 2152-2153
 2154-2155
 2156-2157
 2158-2159
 2160-2161
 2162-2163
 2164-2165
 2166-2167
 2168-2169
 2170-2171
 2172-2173
 2174-2175
 2176-2177
 2178-2179
 2180-2181
 2182-2183
 2184-2185
 2186-2187
 2188-2189
 2190-2191
 2192-2193
 2194-2195
 2196-2197
 2198-2199
 2200-2201
 2202-2203
 2204-2205
 2206-2207
 2208-2209
 2210-2211
 2212-2213
 2214-2215
 2216-2217
 2218-2219
 2220-2221
 2222-2223
 2224-2225
 2226-2227
 2228-2229
 2230-2231
 2232-2233
 2234-2235
 2236-2237
 2238-2239
 2240-2241
 2242-2243
 2244-2245
 2246-2247
 2248-2249
 2250-2251
 2252-2253
 2254-2255
 2256-2257
 2258-2259
 2260-2261
 2262-2263
 2264-2265
 2266-2267
 2268-2269
 2270-2271
 2272-2273
 2274-2275
 2276-2277
 2278-2279
 2280-2281
 2282-2283
 2284-2285
 2286-2287
 2288-2289
 2290-2291
 2292-2293
 2294-2295
 2296-2297
 2298-2299
 2300-2301
 2302-2303
 2304-2305
 2306-2307
 2308-2309
 2310-2311
 2312-2313
 2314-2315
 2316-2317
 2318-2319
 2320-2321
 2322-2323
 2324-2325
 2326-2327
 2328-2329
 2330-2331
 2332-2333
 2334-2335
 2336-2337
 2338-2339
 2340-2341
 2342-2343
 2344-2345
 2346-2347
 2348-2349
 2350-2351
 2352-2353
 2354-2355
 2356-2357
 2358-2359
 2360-2361
 2362-2363
 2364-2365
 2366-2367
 2368-2369
 2370-2371
 2372-2373
 2374-2375
 2376-2377
 2378-2379
 2380-2381
 2382-2383
 2384-2385
 2386-2387
 2388-2389
 2390-2391
 2392-2393
 2394-2395
 2396-2397
 2398-2399
 2400-2401
 2402-2403
 2404-2405
 2406-2407
 2408-2409
 2410-2411
 2412-2413
 2414-2415
 2416-2417
 2418-2419
 2420-2421
 2422-2423
 2424-2425
 2426-2427
 2428-2429
 2430-2431
 2432-2433
 2434-2435
 2436-2437
 2438-2439
 2440-2441
 2442-2443
 2444-2445
 2446-2447
 2448-2449
 2450-2451
 2452-2453
 2454-2455
 2456-2457
 2458-2459
 2460-2461
 2462-2463
 2464-2465
 2466-2467
 2468-2469
 2470-2471
 2472-2473
 2474-2475
 2476-2477
 2478-2479
 2480-2481
 2482-2483
 2484-2485
 2486-2487
 2488-2489
 2490-2491
 2492-2493
 2494-2495
 2496-2497
 2498-2499
 2500-2501
 2502-2503
 2504-2505
 2506-2507
 2508-2509
 2510-2511
 2512-2513
 2514-2515
 2516-2517
 2518-2519
 2520-2521
 2522-2523
 2524-2525
 2526-2527
 2528-2529
 2530-2531
 2532-2533
 2534-2535
 2536-2537
 2538-2539
 2540-2541
 2542-2543
 2544-2545
 2546-2547
 2548-2549
 2550-2551
 2552-2553
 255

משרד הפנים להכיר ב"גיוור" הריפורמי. משמעות סירובו של חיים משה שפירא לרשום של ויידמן כ"יהודיה", הביאה למצב בו עמדה "ממשלת הליכוד הלאומי" על סף פירוק, והתפטרתם של שרי המפד"ל (יוסף בורג וזרח ורהפטיג) מהממשלה. כאן המקום לציין, שחודשים ספורים קודם לכן, עמד שפירא בפני אותה בעיה בפרשת "שליט", ובהוראת בג"צ רשם את שני ילדיה כ"יהודים", אך אם אז רקם שפירא עיסקה עם שפירא אחר (שר המשפטים דאז יעקב שמשון שפירא) לפיה ילדי שליט יירשמו כ"יהודים", אולם שר המשפטים יביא

להחזיק בנוצריה כחברה בקיבוץ, ודאגו שתעבור הליך של "גיוור ריפורמי". מיד לאחר מכן פנתה למשורר הפנים, ובקשה להרשם במרשם האוכלוסין ובתעודת הזהות כ"יהודיה". כאשר נודע על כך למועצת הרה"ר, היא קיבלה החלטה חד משמעית ונחרצת, שאוסר לרשום את זיידמן כ"יהודיה". אט אט החלה הפרשה לצבור תאוצה והפכה למשבר פוליטי נסער ביותר. שר הפנים באותם ימים, חיים משה שפירא, סירב לבצע את הרישום, מה שהביא את זיידמן להגיש עתירה לבג"צ, באמצעות עו"ד יוסף בז'מנשה. כדי שזה יאלץ את

מספר פעמים הביע מרן שליט"א את חששו, כי גורן עלול לנצל את משרתו הרבנית-אזרחית ליישום שיטתו הקולקלת, ולספק למדינה החילונית שליטה על ההלכה באמצעות "רבנות מטעם", מה שיאפשר לכופף את ההלכה לחוקי המדינה, והכל כדי למצוא חן בעיני החילונים ולשם כך למצוא דרך ל"היתרים" שונים ומשונים הנוגדים את דעת התורה וההלכה.

מִן שְׁלִיט"א הִיָּה תִקְיָן וְנִחְרָץ
בְּרַעְחוֹ, שִׁישׁ לַעֲשׂוֹת הַכֹּל כְּדִי לַעֲצֹר
אֶת מַעֲלָלָיו, וּלְשֵׁם כֵּךְ הָעֲמִיד עֲצָמוֹ
וּבְכָל כּוֹחוֹ כְּדִי לְהֵאָבֵק בְּמַעֲשָׂיו. כְּמַעַט
מִיָּד יוֹם בְּיוֹמוֹ הִיָּה הָרֵב וַיִּנָּמֶן מִתִּיצֵב
בְּבֵיתוֹ שֶׁל מֶרֶן שְׁלִיט"א כְּשֶׁמִּצְטָרֵף
בְּאוֹפֶן תְּדִיר לַפְּגִישׁוֹת אֱלוֹ הַגִּר"א
גּוֹלְדֶּשְׁמִידֵט זצ"ל. בְּאוֹתָם יָמִים, הִיָּתָה
פְּרִשָּׁה זוֹ בְּרֹאשׁ הַכּוֹתֵרוֹת לְאוֹר
הַהִיבָטִים הַפּוֹלִיטִיִּים רַבִּי הָעֲרֻמָּה
שְׁהִיו מְשׁוֹרְבִים בַּפְּרִשָּׁה, אָךְ בְּעִיקֵר
לְאוֹר הָעוֹבְדָה, שָׁכַן עַד אַז לֹא הִיָּה עוֹד
מִקְרָה דוֹמָה בָּהּ הוֹשֵׁפֶל כְּבוֹד הַתּוֹרָה,
וַעֲיָקְרֵי יִסּוֹד בִּיהֲדוּת הַפְּכוֹ לַלְעַץ וּלְקֶלֶס.
עַל פְּרִטֵּי הַפְּרִשָּׁה שֶׁמַּעֲנֵנוּ מֵהָרֵב
וַיִּנָּמֶן: גַּב' הָלַן וַיִּזְדַּמֵּן, נִצְרִיָּה מְלִידָה,
עָלְתָה לְאַרְץ וְנִקְלָטָה בְּקִיבוּץ נָחַל עֶזֶר.
הִיא נִיסְתָּה לְהַתְגַּיֵּר בְּבֵתִי הָרִין
הָרַבִּיִּים, אֹלֶם אֱלוֹ שְׁעֲמָרוֹ מִיד שְׁאִין
לָהּ כָּל כּוֹנֵנָה לְשִׁמּוֹר תּוֹרָה וּמִצְוֹת וְאָף
לֹא לְקַבֵּל ע"ע שְׁמִירַת תו"מ, רָחוּ אֶת
בְּקִשְׁתָּהּ עַל הַסֵּף. בְּנֵתִיִּים הַתַּחְתָּנָה
וַיִּזְדַּמֵּן לַיהוּדִי, כֹּהֵן, וְנִוְלָדָה לָהּ בַּת.
בְּקִיבוּץ נָחַל עֶזֶר הִכִּינוּ שְׁלֹא יוֹכְלוּ

ימים, ולימים נשיא ביהמ"ש העליון, מאיר שמגר, סירב להגן בכג"צ על עמדת שר הפנים, במפד"ל הבינו שאין להם הפעם כל דרך לפשרה, והאיום של המפד"ל לפרוש מהממשלה שהיה אז רק תיאורטי, הפך למעשי מאוד, כאשר מועד הכרעת הבג"צ הלך והתקרב. במפלגת העבודה לא הסכימו לוותר במישור העקרוני, ושם העדיפו, כמיטב המסורת המפאייקית, לפרק את המוקש מכיוון אחר. גם במפד"ל שהותירו על מנעמי השלטון לא כ"כ קסם להם בלשון המעטה, שיתפו פעולה עם מפלגת העבודה בענין זה.

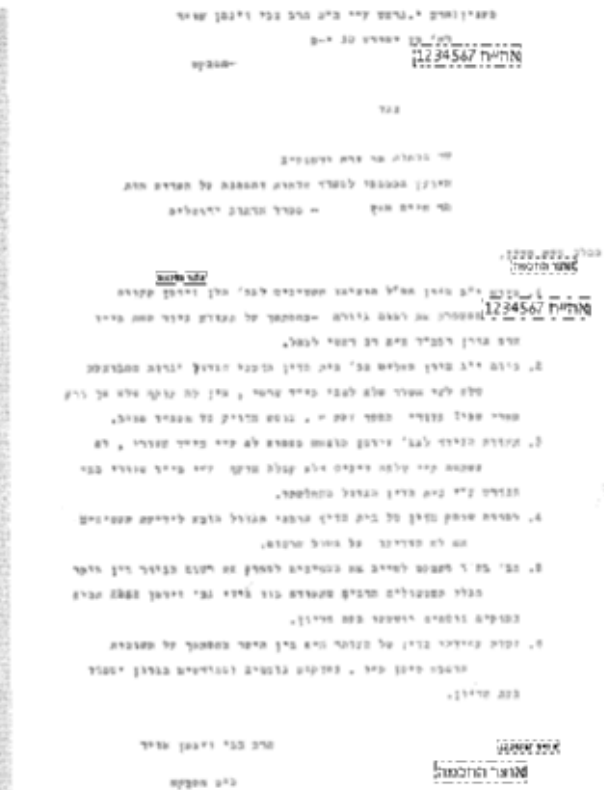
כך חברו להם המפד"ל והעבודה, ונציגים מטעמם החלו במסע לחצים ושכנועים שהופעלו על גב' זיידמן. מי שנכנסה בעיקר לפעולה, היתה הגב' נעמי כהן, גיסתו של גורן, אשר בחיאום מלא עם גיסה פעלה כדי לשכנע את זיידמן לעבור את הליך ה"גיוור" אצל גיסה, אשר נטל על עצמו את התפקיד של הצלת ממשלת הליכוד הלאומי. על מה שהתרחש אז, סיפר לימים אברהם כץ-עוז, תושב קיבוץ נחל עוז (מקום מגוריה של זיידמן) אשר באותם ימי שימש כמוכיר איחוד הקיבוצים ומאוחר יותר כח"כ וסגן שר.

"יום אחד טילפן אלי גורן ושאל: למה לא נגייר אותה? ענית לו: באמת, למה לא? היינו איתה בכל בתי הדין הרבניים ובכל מקום סירבו, רק מחוסר ברירה גיינו אותה גיור רפורמי. ואז אמר לי גורן: תוך שעה תבוא איתה למשרד שלי בקריה (במשרדי הרבנות הצבאית מול מחנה מטכ"ל בקריה בתל-אביב)". אבל איך אבוא איתה?", שאל כץ עוז "הרי היא נמצאת במשק?". גורן השיב: "במשק. אין דבר. יש לי פה מכונית עם נהג. הוא יסע למשק ויביא אותה". כץ עוז מיהר להתקשר לקיבוץ כדי להכין את זיידמן, וכעבור זמן קצר התייצבה מכוניתו של גורן בשערי קיבוץ נחל עוז, ואספה את זיידמן.

ממשיך ומספר כץ-עוז: "בלשכה של גורן, ישבו עוד שני רבנים צבאיים במדים ובדרגות, כשלפניהם פתוחים ספרי גמרא ענקיים. כמה ימים יש בחנוכה את יודעת? שאל גורן. זיידמן היססה אם שבעה או שמונה... ומתי תג השבועות? שאל גורן, בחורף או בקיץ? ועל יום כפור שמעת? היא אמרה שעל כיום כיפור שמעה. גורן העיף מבט בשני הרבנים האחרים ופסק: כן, היא יודעת. זה בסדר, אבל טבילה צריך... כשהתברר שלהלן זיידמן יש גם בת, וגם דינה עומד על שולחן בג"צ, שאל גורן: איפה הבת? בקיבוץ. ענתה זיידמן. בקיבוץ. אין דבר, אמר גורן. יש לי מכונית עם נהג. תוך שעה הוא יביא את הבת". כך הפכו זיידמן ובתה בתוך דקות ספורות ל"יהודים" לפי גורן.

אך עוד לפני כן, החתים גורן את זיידמן על שני טפסים "גורליים". טופס אחד ובו בקשה לעבור את הליך הגיור בפני בית הדין המיוחד שהקים גורן לצורך הענין, והטופס השני - הודעה לבג"צ על ביטול העתירה שהגישה, ואשר בה ביקשה להכיר ב"גיור" הרפורמי. הרי אם גורן העביר את ההליך בצורה הרפורמית, כך הציל גורן את ממשלת הליכוד הלאומי מפירוק, ומכל עבר מחאו לו כפיים על שהצליח להוציא את הערמונים מהאש. אבל בכך לא הסתיימה הפרשה שהסעירה את דעת הקהל בצורה נסערת ביותר. לכל גם היה ברור, כי בנוסף לכך שהליך ה"גיור" לא היה שווה כקליפת השום, הרי גורן ידע גם ידע שזיידמן נשואה לכהן...

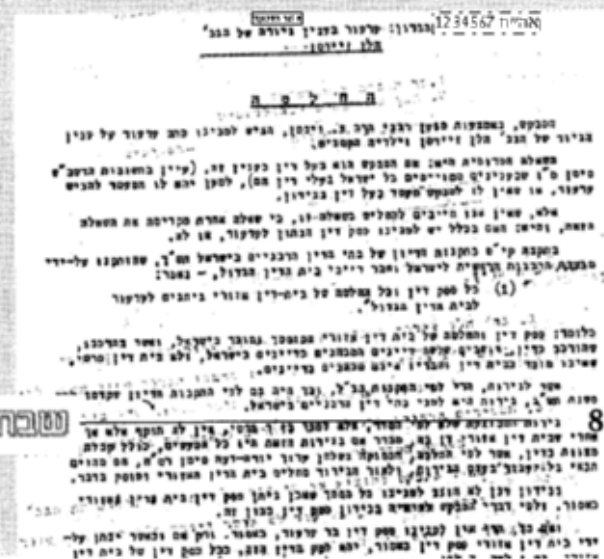
באן בדיוק נכנס במלוא התוקף מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א, אשר הנחה את הרב צבי וינמן בדרכים שיש לנקוט

לאישור הכנסת הצעת תיקון לחוק שבה ייקבע במפורש, כי יהודי יירשם כל מי שנולד לאם יהודי או שנתגייר, אולם שפירא מהמפד"ל דרש להוסיף את המילה "כהלכה" ולחילופין "על פי דין תורה", דבר לו התנגד שפירא השני.

אם לא די בכך, בעת שהועלתה הצעת החוק בכנסת, הודיע שר המשפטים בצורה מפורשת, שגם "גיור" שנעשה בחו"ל על ידי ראבאי רפורמי, יירשם כ"יהודי". במצב ענינים זה התחוללה סערה גדולה, ובמפד"ל ניסו בכל דרך לפתור את הבעיה בכך, שלפחות "גיור רפורמי" שנעשה בארץ, אינו תקף מבחינה חוקית, ואז עלתה רצצה פרשת "זיידמן", ועו"ד בן מנשה שנודע במשך כל השנים כמי שמנסה לקעקע את חוקי האישות הנהוגים בישראל על-פי דיני התורה, החליט להעמיד במבחן את עיסקת "שפירא שפירא", והגיש עתירה לבג"צ בשמה של זיידמן, כשהוא משתף פעולה לצורך כך, עם הראבאי הרפורמי טוביה בן חורין מרמת-גן, האיש שביצע את הליך ה"גיור" לזיידמן.

העתירה לבג"צ העמידה את סיעת המפד"ל במבוכה רבה, בעיקר לנוכח העובדה, שהיועץ המשפטי לממשלה באותם

שבת קדש

כדי לפסול את הליך ה"גיוור" שערך גורן. הרב וינמן הגיש ערעור על החלטתו של גורן, שכבר נכנס לתפקידו כרה"ר האשכנזי בתל-אביב, תפקיד הנלווה אליו גם התואר "ראב"ד בתי הדין האזוריים".

בכתב הערעור נטען בין השאר, כי "בהתאם לתקנות הדיון, היה על המשיבים להגיש בקשה לגיוור לבית הדין האזורי. בקשה כזו לא הוגשה לביה"ד האזורי. בהתאם לתקנה ט"ז לתקנות הדיון, היתה צריכה בקשת המשיבה להדון בפני בית הדין באשדוד או בבאר-שבע - הסמוכים ביותר למקום מגוריה. בהתאם לתקנה קט"ו, יש לזון בבקשה לגיוור רק 12 חודשים לאחר הגשתה. הדיון בבקשת המשיבים היה ביום ההגשה".

בהמשך טען הרב וינמן, כי בקשת גיוור צריכה להתברר בפני שלושה דיינים. "הגיוור הנדון התברר רק בפני דין אחד, כששני היושבים עמו במח"כ אינם דיינים", וכך הלאה טענות על שזיידמן לא למדה במשך שלושה חודשים כפי שנקבע בתקנות, לא המציאה כל אישור על לימודיה, ולסיום הדגיש את נושא נישואיה לכהן, דבר האסור עפ"י ההלכה, כך גם העובדה, שהיא ממשיכה להתגורר עם ילדיה במקום שכור שלא יוכלו לחיות שם חיי תורה ומצוות, "אלו הוכחות ברורות שלא היתה כאן קבלת עול מצוות".

מספר דיונים התנהלו אז בפרשה, כאשר כבר בפתח הדיון נטען, כי מאחר והערעור הוגש על-ידי הרב וינמן, הרי הוא למעשה אינו "בעל דין" כענין זה, אולם על פי פסק מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א קבעו הדיינים וצ"ל: רבי בצלאל זיליט, רבי אליעזר גולדשמידט ורבי שאול ישראלי, כי הרב וינמן הוא אכן "בעל דין". כענין זה הסתמך מרן שליט"א על תשובות הרשב"ש (סימן מ"ו) "שבעינים מסויימים כל ישראל בעלי דין הם".

במהלך הדיונים אצל גדולי הדיינים, לאור פסק ההלכה של מרן שליט"א כי גירות זו שנעשתה בצורה של תוכא ואיטולוא הינה בניגוד להלכה וחלילה להחשיב נכריה זו כגירות על פי ההלכה - פסקו שלטמותר לציין לא היה מתקבל ע"י רשויות המשפט שהרי מבחינתם הרה"ר הצבאי הוא סמכות הלכתית מספקת - הוחלט לנסות לתקוף את מעשה הגירות המביש בטיעונים פרוצדורליים.

בהקשר זה ניתנה החלטה שאף אותה כתב מרן שליט"א, שלמעשה אין כלל לדון בשאלת "בעל דין", שכן "שאלה אחרת מקדימה את השאלה הזאת והיא: האם בכלל יש לפנינו פסק דין הנתון לערעור, או לא". כאן מצוטטת תקנה קי"ט לתקנות הדיון של בתי הדין הרבניים ובה נאמר: "כל פסק דין וכל החלטה של בית דין אזורי ניתנים לערעור לבית הדין הגדול". כלומר: פסק דין והחלטה של בית דין אזורי המוסמך ומוכר בישראל, ואשר בהרכבו, שהורכב כדין, יושבים שלושה דיינים המכהנים כדיינים בישראל, ולא בית דין פרטי, שאינו מוכר כבית דין וחבריו אינם מכהנים כדיינים".

בהמשך ההחלטה נאמר עוד: "אשר לגירות, הרי לפי התקנות הנ"ל... גירות המבוצעת שלא לפי הסדר, אלא לפני בי"ד פרטי, אין לה תוקף אלא אך ורק אחרי שבית דין אזורי דן בה, מברר אם בגירות הזאת היו כל המעשים, כולל קבלת מצוות כדין, אשר לפי ההלכה הפסוקה בשולחן ערוך יורה-דעה סימן רס"ח, הם מהרים תנאי בעל יעבור בעצם הגירות, ולאור הברור מחליט בית הדין האזורי ופוסק בדבר. "כנידון דידן, לא הוצג לפנינו כל מסמך שאכן ניתן פסק

מסמך זה אינו חל על המשיבים להגיש בקשה לגיוור לבית הדין האזורי. בקשה כזו לא הוגשה לבית הדין האזורי. בהתאם לתקנה ט"ז לתקנות הדיון, היתה צריכה בקשת המשיבה להדון בפני בית הדין באשדוד או בבאר-שבע - הסמוכים ביותר למקום מגוריה. בהתאם לתקנה קט"ו, יש לזון בבקשה לגיוור רק 12 חודשים לאחר הגשתה. הדיון בבקשת המשיבים היה ביום ההגשה. בהמשך טען הרב וינמן, כי בקשת גיוור צריכה להתברר בפני שלושה דיינים. "הגיוור הנדון התברר רק בפני דין אחד, כששני היושבים עמו במח"כ אינם דיינים", וכך הלאה טענות על שזיידמן לא למדה במשך שלושה חודשים כפי שנקבע בתקנות, לא המציאה כל אישור על לימודיה, ולסיום הדגיש את נושא נישואיה לכהן, דבר האסור עפ"י ההלכה, כך גם העובדה, שהיא ממשיכה להתגורר עם ילדיה במקום שכור שלא יוכלו לחיות שם חיי תורה ומצוות, "אלו הוכחות ברורות שלא היתה כאן קבלת עול מצוות". מספר דיונים התנהלו אז בפרשה, כאשר כבר בפתח הדיון נטען, כי מאחר והערעור הוגש על-ידי הרב וינמן, הרי הוא למעשה אינו "בעל דין" כענין זה, אולם על פי פסק מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א קבעו הדיינים וצ"ל: רבי בצלאל זיליט, רבי אליעזר גולדשמידט ורבי שאול ישראלי, כי הרב וינמן הוא אכן "בעל דין". כענין זה הסתמך מרן שליט"א על תשובות הרשב"ש (סימן מ"ו) "שבעינים מסויימים כל ישראל בעלי דין הם". במהלך הדיונים אצל גדולי הדיינים, לאור פסק ההלכה של מרן שליט"א כי גירות זו שנעשתה בצורה של תוכא ואיטולוא הינה בניגוד להלכה וחלילה להחשיב נכריה זו כגירות על פי ההלכה - פסקו שלטמותר לציין לא היה מתקבל ע"י רשויות המשפט שהרי מבחינתם הרה"ר הצבאי הוא סמכות הלכתית מספקת - הוחלט לנסות לתקוף את מעשה הגירות המביש בטיעונים פרוצדורליים. בהקשר זה ניתנה החלטה שאף אותה כתב מרן שליט"א, שלמעשה אין כלל לדון בשאלת "בעל דין", שכן "שאלה אחרת מקדימה את השאלה הזאת והיא: האם בכלל יש לפנינו פסק דין הנתון לערעור, או לא". כאן מצוטטת תקנה קי"ט לתקנות הדיון של בתי הדין הרבניים ובה נאמר: "כל פסק דין וכל החלטה של בית דין אזורי ניתנים לערעור לבית הדין הגדול". כלומר: פסק דין והחלטה של בית דין אזורי המוסמך ומוכר בישראל, ואשר בהרכבו, שהורכב כדין, יושבים שלושה דיינים המכהנים כדיינים בישראל, ולא בית דין פרטי, שאינו מוכר כבית דין וחבריו אינם מכהנים כדיינים". בהמשך ההחלטה נאמר עוד: "אשר לגירות, הרי לפי התקנות הנ"ל... גירות המבוצעת שלא לפי הסדר, אלא לפני בי"ד פרטי, אין לה תוקף אלא אך ורק אחרי שבית דין אזורי דן בה, מברר אם בגירות הזאת היו כל המעשים, כולל קבלת מצוות כדין, אשר לפי ההלכה הפסוקה בשולחן ערוך יורה-דעה סימן רס"ח, הם מהרים תנאי בעל יעבור בעצם הגירות, ולאור הברור מחליט בית הדין האזורי ופוסק בדבר. "כנידון דידן, לא הוצג לפנינו כל מסמך שאכן ניתן פסק

דין בית דין אזורי כאמור, ולפי דבר המבקש לא היה בגידון פסק דין כגון זה. ואם כך, הרי אין לפנינו פסק דין בר ערעור, כאמור, ורק אם וכאשר ינתן על-ידי בית דין אזורי פסק דין כאמור, יהא פסק הדין הזה, ככל פסק דין של בית דין אזורי נתון לערעור לפני בית הדין הגדול".

החלטה זו, למרות שלא התייחסה במישרין אם ה"גיוור" תקף להלכה, הרי נתנה התייחסות ברורה שאין לה כל תוקף למעשה, מאחר ותוא לא נעשה לפי הסדר המקובל. עם ההחלטה הזו מיהר הרב וינמן להתייצב לפני שר הפנים משה חיים שפירא, וביקש למנוע את רישומה של זיידמן כ"יהודיה", אך שפירא שהודיע כי לא יציית לפסיקת בג"צ, גם לא ציית לפסק הדין של ביה"ד הרבני הגדול, והורה לרשום את זיידמן כ"יהודיה", לאחר שהיא הציגה מסמך רישמי של משרד הדתות (שהיה אף הוא אז בשליטת המפד"ל) ובו ניתן תוקף ל"המרת דת" על-ידי הממונה במשרד על אישורים אלו. סוף הפרשה ידוע לכל, כאשר בי"ד הרבני האזורי בתל-אביב נתן תוקף ל"גיוור" שערך גורן. מיד לאחר מכן, הוזמן הרב וינמן לביתו של הרצ"י קוק, אשר חשש כי הוא עומד להגיש ערעור נוסף על ההחלטה. במהלך הפגישה, הוא השמיע בפניו דברי קללות, וכין השאר הודיע לו כי אם לא ימשוך את הערעור שהגיש, "יהיה מקולל עד סוף כל הדורות". אם לא די בכך הוסיף ואמר לו: "אתה תשבוק חיים הלילה, ועד סוף השנה ישבוק חיים כל ילדיך". הרב וינמן לא התרגש. הוא אף זכה לברכתו של מרן שליט"א שלא יארע לו כל רע, וכי אין לו מה לחשוש מהקללות. כן זכה לברכותיהם של מרגל ורבנן גדולי ישראל וכ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"בית ישראל" זצ"ל אף הזמינו ובירכו בחמימות רבה, אך כפועל כבר לא היתה לו כל אפשרות להמשיך לפעול. מאחר ובי"ד אזורי נתן תוקף להליך ה"גיוור". בכתבה הבאה: מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א בראש המערכה בפרשת "האח והאחות" בצירוף מסמכים בפרסום ראשוני.